

Sygn. akt III CSK 38/18

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa I. sp. z o.o. w S.
przeciwko S. sp. z o.o. w W.
o zapłatę,
oraz z powództwa wzajemnego S. sp. z o.o. w W.
przeciwko I. sp. z o.o. w S.
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej (powódki wzajemnej)
od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 26 września 2017 r., sygn. akt I ACa .../17,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanej (powódki wzajemnej) S., sp. z o.o. w W.
na rzecz powoda (pozwanego wzajemnego) I., sp. z o.o. w S.
kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset zł) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 września 2017 r. w sprawie o zapłatę Sąd Apelacyjny w K. - w uwzględnieniu apelacji powoda (pozwanego wzajemnego) - zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 17 listopada 2016 r.

Pozwana (powódka wzajemna) wniosła skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność, polegającą na naruszeniu prawa materialnego przez nieprawidłową wykładnię oświadczeń woli stron.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej - jako przyczyna kasacyjna przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. - występuje wtedy, gdy skarżąca wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia szczegółowej analizy prawnej (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ., z dnia 21 września 2010 r., III UK 95/10, nie publ., i z dnia 2 grudnia 2011 r., III SK 31/11, nie publ.).

Tymczasem wywód strony skarżącej, mający uzasadniać wskazaną przyczynę kasacyjną, stanowi wyłącznie prezentację własnej wizji stanu faktycznego, odbiegającą od wyników postępowania dowodowego oraz ocen dokonanych przez Sądy *meriti*. Skarżąca tendencyjnie pominęła niektóre, „niewygodne” dla siebie elementy stanu faktycznego i wdała się w polemikę z ustaleniami Sądu drugiej instancji, co zasadniczo jest w postępowaniu kasacyjnym wyłączone (art. 398³ § 3 i 398¹³ § 2 k.p.c.). Zebrane w sprawie materiały oraz treść zaskarżonego wyroku przekonują jednak, że ustalenia dokonane przez Sądy obu instancji zostały poddane subsumpcji w sposób niepoddający się krytyce skarżącej, a użyte w skardze argumenty nie pozwalają na przyjęcie tezy, że jest ona „oczywiście uzasadniona”.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.

kc

jw